

som ikke deler denne Anskuelse, kan da sige: I Hensyn til § 27 forlanger jeg Auktion. Det vilde jo være det Samme som at ihjelslaa den afdøde Arvelæders Forretning, som maaske ellers til Held baade for Familien og for Kreditorerne kunde være bleven forfat, og det ene paa Grund af, at en enkelt Børge modsætter sig denne Ordning, fordi han er angstelig eller ikke forstaaer sig paa Sagen, ikke at tale om de Tilfælde, hvori der kunde gjøres sig Chicane gjældende. Jeg er ganske vist opmærksom paa, at ligesom der i § 24 staar, at Skifteretten ved et Boes Behandling skal tage Hensyn til de mødende Stemmeberettigede — til Arvinger, for saa vidt Boet er solvent, til Kreditorerne, for saa vidt det er insolvent, og at der ligeledes i § 29 henvises til § 51, som siger, at det i Tilfælde af Uenighed mellem Arvingerne er Retten's Sag at tage fornøden Bestemmelse; men det forekommer mig paa ingen Maade klart, at denne Skifterettens Kompetence ogsaa strækker sig til at tilføjes § 27, hvori der staar, at Salg under Haanden kun kan finde Sted, naar alle mødende Stemmeberettigede ere enige derom. Jeg vil endog paastaar det Modsatte, idet jeg ikke tror, at nogen Skifteret i Hensyn til §§ 29 og 51 vil tilføjes Bestemmelsen i § 27, og selv om denne ikke var, vil jeg dog sige, at det vilde være ganske heldigt, om det udtrykkelig udtaltes i Loven, at Skifteretten, naar i Dvrigt Sagen anbefales fra Arvingernes og Kreditorernes Side, var berettiget til at træffe et saadant Arrangement, hvorved den Afspødes Forretning kunde fortsættes og ikke behøvede pludselig at afvikles og derved at sluttess. Naar ikke en saadan Bestemmelse staar i Loven, vil en Skifteret rimeligvis være meget utilbøjelig dertil, fordi den derved vilde paadrage sig et Ansvar. Idet jeg omtaler dette Tilfælde, maa jeg tillige gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, der er nogen Uklarhed i Forholdet mellem den foreliggende Lov og i Bestemmelserne Loven af 30te December 1858, nemlig med Hensyn til de forskellige Paragrafer, som vedrører insolvente Dødsboer. Der findes f. Ex. i den nævnte Lov en Bestemmelse om Modregning i saadanne Tilfælde, der findes i § 12 en Bestemmelse om, at Bærelagere kunne sælges underhaanden, der findes flere Bestemmelser, som vel egentlig direkte ere givne for Konkursstilfælde, men som i Følge Lovens § 16 tillige ere erklærede anvendelige paa insolvente Dødsboer. Der findes f. Ex. i § 10 en Bestemmelse om Bærel, som komme Boet i Hænde efter Fallit og Dødsfald, og ligeledes en Refusionsret i

saadanne Tilfælde. Jeg siger, det er aldeles ikke klart, hvorledes Forholdet er mellem Loven af 30te December 1858 for disse Paragrafers Vedkommende og det foreliggende Lovforslag. — Bestemmelsen om Incassators og Kurators Valg bleve temmelig udførlig omtalte isjor under Forhandlingerne her i Thinget, og det lod til, at den almindelige Mening hos de Medlemmer, der udtalte sig, var, at man var gaaet vedkommende Arvinger og Kreditorer noget for nær ved at overlade Skifteretten, ikke alene Bestemmelserne om, at en Kurator skulde antages, men tillige om, hvem der skulde være det, naar der ikke var fuldstændig Enighed mellem alle Vedkommende. Jeg skal derfor ikke nærmere gaa ind paa dette Punkt, men blot for mit Vedkommende bemærke, at jeg nok tror, man maatte kunne komme til andre Regler og altsaa tillægge Arvingerne og Kreditorerne en større Ret, navnlig med Hensyn til Valget af en Kurator, saaledes at man lod Hvertallet paa en nærmere betegnet Maade have Afgjørelsen med Hensyn til Valget; men samtidig maatte man naturligvis give Skifteretten, der til en vis Grad har Ansvar, Ret til et Veto, altsaa til at kunne modsætte sig Personer, som den maatte anse for utvaulificerede. Med Hensyn til § 50 skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det deri vel er tilladt den enkelte Arving eller Kreditor, navnlig den Arving, der ikke er fornøjet med det Udlast til Repartition, der fremlægges, at henlede Skifterettens Opmærksomhed paa mulige Feil og Mangler dertil, og at Skifteretten derefter, hvis den finder Bespielse dertil, kan gjøre Forandringer i Udlastet, men hvis den ikke finder Anledning dertil, fremlægger den Udlastet, og det bliver da en endelig Repartition, som kun kan forandres ved Paanke. Det er ganske vist bedre, at man saaledes kan gjøre Skifteretten opmærksom paa disse Feil, før Repartitionen er bleven endelig fremlagt, men det Bedste for Alle og det mindst Udsjældende forekommer mig, det vilde være, at selve det Spørgsmaal, som Arvingen gjør Skifteretten opmærksom paa, ogsaa her i første Instants kunde blive debatteret og procederet. Det, at en Arving saaledes kan henlede Skifterettens Opmærksomhed paa mulige Feil, er et meget dagt Begreb, som man ellers ikke kender i judicielle Forhold. Spørgsmaalet er: Kan Arvingen ikke nedlægge en bestemt Paastand, og, hvis Skifteretten ikke strax tager Hensyn dertil, begjære Anstand og procedere Sagen, saaledes at Spørgsmaalet kan faae en virkelig Prøvelse i første Instants og blive afgjort der. Ganske vist kan